

Књига пророка Данила — сто шеста

Откривање суда: од 11. септембра до Закона о недељи – пророчка анализа

Jeff Pippenger
2024-02-29

Иследни суд над живима отпочео је 11. септембра 2001. године, а извршни суд отпочиње са ускоро долазећим недељним законом. Та два раздобља суда представљају дело весника који припрема пут за трећег Весника завета, и трећег Илију, што је завршетак Илијиног весника који је отпочео у милеритској историји.

У Христовом испуњењу Весника завета, Он је двапут очистио дословни земаљски храм, који је представљао Његово тело и Његов духовни храм. Његов дословни земаљски храм започео је као шаторски храм у пустињи, затим као Соломонов храм, потом као храм који је био обновљен после седамдесет година ропства у Вавилону, и тај исти храм после четрдесетшестогодишњег преуређења које је извршио Ирод.

Божје телесно присуство благословило је скинијски храм и Соломонов храм, али не и храм који је поново саграђен после ропства; међутим, тај преуређени храм био је благословен телесним присуством Христа. У историји Иродовог преуређеног храма, Христос је двапут очистио храм у испуњењу трећег поглавља Малахијиног пророштва. При првом чишћењу, Христос је означио храм као дом Оца свога, али је при последњем чишћењу храма Христос означио њега као дом Јудејаца.

У историји милерита Христос је подигао духовни храм за четрдесет и шест година, од 1798. до 1844. Дана 22. октобра 1844, у испуњењу треће главе Малахијине, Он је изненада дошао у свој храм, очистивши тако луде девојке. Затим је дошао као трећи анђео да изврши друго и коначно очишћење, али као и на почетку древног Израиља, савременом Израиљу недостајала је вера неопходна да се дело доврши.

Дана 11. септембра 2001. године, Христос се вратио да изврши друго чишћење храма, које се остварује када буду луде девојке очишћене при ускоро долазећем недељном закону, када се пробуде за стварност да не разумеју умножење знања које је било отпечаћено 1989. године. То умножење знања представља поруку позног дажда, која је порука Поноћног вапаја када се постави у контекст приче о десет девојака. Порука последњих шест стихова једанаесте главе Данила, која је била отпечаћена у време краја 1989. године, представљена је у четрдесет четвртом стиху тих стихова као „гласови с истока и са севера“.

Порука позне кише јесте порука Поноћног поклича и она је порука истока и севера. Исток и север представљају ислам и папство, редом, а као порука они представљају поруку коју лаодикејски адвентизам кривотвори између 11. септембра 2001. и ускоро долазећег недељног закона. 11. септембар 2001. представља ислам (исток), а недељни закон представља жиг звери (север).

Самртна постеља лаодикијског адвентизма представљена је између те две временске ознаке, као што је предочена смрћу непослушног пророка између магарца и лава. Самртна постеља оних који приме жиг звери представљена је „гласовима с истока и са севера“ који разјарују папску силу и покрећу завршно прогонство Божјег народа. Та порука почиње при скором доношењу закона о недељи у Сједињеним Државама, што је место, а уједно и време, када ислам трећег Јао изненада удара. Тај неочекивани напад производи националну пропаст и гневи народе, те тако обезбеђује економски и политички подстицај да се сви народи уједине против ислама, под окриљем троструког савеза аждаје, звери и лажног пророка.

У историји коју представља трећи Илија, порука која поистовећује треће Тешко, обавештава аждаху, звер и лажног пророка да је ислам оруђе суда које Бог употребљава да казни људе због обожавања папског жига власти. Као и са три Рима, три Вавилона, три Илије и три весника који припремају пут, треће Тешко утврђује се троструком применом трију Тешкоћа.

И погледах, и чух једног анђела где лети посред неба, говорећи гласно: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи, од осталих гласова трубних тројице анђела, који још треба да затрубе! Откривење 8:13.

Сестра Вајт је снажно подржала Смитову књигу Daniel and Revelation, указујући да би сваки адвентиста седмог дана требало да поседује ту књигу, мада то није изразила тако непосредно као што сам ја управо написао, али та чињеница је присутна у њеном одобравању.

„Господ позива раднике да уђу у поље колпортерског рада, како би се шириле књиге које садрже светлост садашње истине. Људи у свету треба да знају да се знаци времена испуњавају. Однесите им књиге које ће их просветлити. Daniel and Revelation, The Great Controversy, Patriarchs and Prophets и The Desire of Ages треба сада да пођу у свет. Узвишена поука садржана у Daniel and Revelation била је са великим жаром читана од многих у Аустралији. Ова књига била је средство да многе драгоцене душе доведе до познања истине. Све што се може учинити треба учинити да се прошири Thoughts on Daniel and the Revelation. Не знам ни за једну другу књигу која би могла заузети место ове. Она је Божја рука помоћи.“

„Они који су дуго у истини спавају. Потребно је да буду посвећени Светим Духом. Вест трећег анђела треба да се објављује силним гласом. Пред нама су питања од огромне важности. Немамо времена за губљење. Боже сачувај да допустимо да споредне ствари помраче светлост која треба да буде дата свету.“ Manuscript Releases, volume 21, 444.

Књига, коју су одбацили и они који су одбацили милеритско гледиште о „свакадашњој“ у књизи пророка Данила, била је означена као „Божја рука помоћи“. Ако је Божјем народу поверена одговорност да шири књиге поменуте у претходном наводу, то значи да би Божји народ морао и сам поседовати ту књигу. Та књига била је у средишту напада оних који су заступали „ново“ гледиште о „свакадашњој“ у књизи пророка Данила, јер је то била књига коју су желели да прераде и из ње уклоне исправно гледиште о „свакадашњој“.

Када је сестра Вајт указивала на двојицу главних вођа побуне у вези са „свакодневном” у књизи пророка Данила, често је истицала да они (Прескот и Данијелс) нису имали способност да „расуђују од узрока ка последици”. Изгледа да и лаодикијски адвентистички историјски ревизионисти имају исти проблем.

Водећи људи, који су током читаве историје побуне од 1888. године па надаље, у неком тренутку свога личног искуства прихватили лажно учење о „свакодневној”. Њихова побуна била је „последица“, а погрешно разумевање „свакодневне“ било је „узрок“. Лаодикијски адвентистички ревизионисти наводе неупућене да верују да ти исти историјски побуњеници из адвентистичке историје заправо нису били у побуни, премда њихово ревидирано сведочанство никада није потврђено сведочанством Библије и Духа пророштва. Пошто они не сматрају „последицу“ побуном, затварају могућност тражења „узрока“.

Као птица кад лута, као ласта кад лети, тако ни проклетство без разлога не долази.
Приче 22:6.

Божји народ треба да препозна побуну, а када то учини, треба да тражи њен узрок. Затим треба да отклони тај узрок. У следећем одломку сестра Вајт коментарише извештај о Ахану.

„Показано ми је да Бог овде приказује како гледа на грех међу онима који тврде да су Његов народ који држи Његове заповести. Они које је Он нарочито почастио тиме што су били сведоци изузетних испољавања Његове силе, као што је то био древни Израил, а који се ипак усуђују да занемаре Његова изричита упутства, биће предмет Његовог гнева. Он жели да поучи Свој народ да су непослушност и грех Њему крајње мрски и да се не смеју олако схватати. Он нам показује да, када се нађе да је Његов народ у греху, треба одмах предузети одлучне мере да се тај грех уклони из њихове средине, како Његово негодовање не би почивало на свима њима. Али ако грехе народа превиђају они који се налазе на одговорним положајима, Његово негодовање биће на њима, а Божји народ, као целина, сматраће се одговорним за те грехе. У Свом поступању са Својим народом у прошлости Господ показује нужност очишћења цркве од зала. Један грешник може ширити таму која ће искључити Божју светлост из целе скупштине. Када народ схвати да се тама спушта на њих, а не зна узрок, треба усрдно да тражи Бога, у великој понизности и самоунижењу, све док се не истраже и не уклоне зла која жалосте Његовог Духа.

„Предрасуда која је настала против нас зато што смо укорили неправде за које ми је Бог показао да постоје, и повик који је подигнут о суровости и строгости, неправедни су. Бог нам налаже да говоримо, и ми нећемо ћутати. Ако су неправде очигледне међу Његовим народом, а слуге Божје пролазе поред њих равнодушно, оне тиме у суштини подржавају и оправдавају грешника, те су подједнако криве и исто тако сигурно ће навући на себе Божје незадовољство; јер ће бити сматране одговорницама за грехе кривих. У виђењу ми је указано на многе случајеве у којима је Божје незадовољство било изазвано тиме што су Његове слуге занемариле да се позабаве неправдама и гресима који су постојали међу њима. Они који су оправдавали те неправде сматрани су од народа веома љубазнима и драгима по нарави, једноставно зато што су избегавали да изврше јасну библијску

дужност. Тај задатак није био угодан њиховим осећањима; зато су га избегавали.”
Сведочанства, том 3, 265.

Историје вођа који су се побунили у адвентизму сведоче о чињеници да је један од корака који се готово увек уочава у њиховој побуни то што су у неком тренутку свог личног искуства прихватили лажно гледиште о „свакодневној“. Имајући то у виду, књига коју је написао Смит, премда није надахнута и садржи извесне доктринарне проблеме, ипак пружа одличан преглед пионирског разумевања осмог и деветог поглавља Откривења, где видимо изложену пророчку историју првих шест труба. Позиваћемо се на Смитов коментар из његове књиге, *Daniel and Revelation*, док будемо почињали да разматрамо троструку примену три Јао.

Сестра Вајт нас обавештава да је Вилијаму Милеру била дата велика светлост о књизи Откривења, али је његово разумевање тринаесте главе, и шеснаесте до осамнаесте главе, било нетачно, јер се налазио на погрешној историјској тачки гледишта да би увидео да постоје три, а не две силе пустошења. Његова велика светлост била је на другој до деветој глави Откривења.

„Проповедници и народ посматрали су књигу Откривења као тајанствену и мање важну од других делова Светога Писма. Али видела сам да је ова књига заиста откривење дато нарочито на корист онима који треба да живе у последњим данима, да их упуту у препознавању њиховог истинског положаја и њихове дужности. Бог је управио ум Вилијама Милера на пророчанства и дао му велику светлост о књизи Откривења.“ *Early Writings*, 231.

Miller је изложио своје разумевање crkava, pečata, truba i čaša gneva на sledeći начин.

„Sedam crkava Azije predstavljaju istoriju Hristove crkve u njenih sedam oblika, u svim njenim krivudanjima i preokretima, u svoj njenoj naprednosti i nevolji, od dana apostola pa sve do kraja sveta. Sedam pečata predstavljaju istoriju postupaka sila i careva zemaljskih prema crkvi, i Božje zaštite njegovog naroda tokom istog vremena. Sedam truba predstavljaju istoriju sedam osobenih i teških sudova poslatih na zemlju, odnosno na rimsko carstvo. A sedam čaša jesu sedam poslednjih zala poslatih na papski Rim. Sa ovima su pomešani i mnogi drugi događaji, utkani poput pritoka, koje ispunjavaju veliku reku proroštva, dok se celina ne ulije za nas u okean večnosti.“

„Ово је, по мом мишљењу, план Јовановог пророчанства у књизи Откривење. И човек који жели да разуме ову књигу мора имати темељно познавање других делова речи Божје. Сlike и метаfore употребљене у овом пророчанству нису све објашњене у самом њему, него се морају наћи код других пророка и објаснити у другим одломцима Писма. Стога је очигледно да је Бог наменио проучавање целине, чак и ради стицања јасног познања било ког дела.” William Miller, *Miller’s Lectures*, volume 2, lecture 12, 178.

Као што трећи весник, који припрема пут Веснику завета, представља унутрашњу историју суда над црквом, насупротив трећем Илији, који представља спољашњу историју у суду над савременим Вавилоном, тако је пионирско разумевање цркава и печата препознало исто

унутрашње-спољашње сведочанство.

„Печати се уводе пред нашу пажњу у 4, 5. и 6. глави Откривења. Призори приказани под овим печатима износе се пред очи у Откривењу 6 и у првом стиху 8. главе Откривења. Они очигледно обухватају догађаје с којима је црква повезана од почетка овога раздобља до Христовог доласка.

„Док седам цркава представљају унутрашњу историју цркве, седам печата износе пред поглед велике догађаје њене спољашње историје.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Урија Смит је указивао на милеритско разумевање унутрашњег и спољашњег односа цркава, а Џејмс Вајт износи сличан преглед у оквирима паралелних историја.

„Сада смо испратили цркве, печате и звери, или жива бића, онолико далеко колико се могу упоредити као да обухватају иста временска раздобља. Печата је седам на броју, а звери само четири. И можда је овде добро запазити да се при отварању првог, другог, трећег и четвртог печата чује како прва, друга, трећа и четврта звер говоре: ‘Дођи и види;’ али када се отворе пети, шести и седми печат, не чује се такав глас. Нити се последње три цркве и последња три печата подударају, као да обухватају иста временска раздобља, онако како се подударају прве четири цркве и прва четири печата. Али, као што смо показали, цркве, печати и звери слажу се, као да обухватају иста временска раздобља, у распону од скоро 1800 година, док не дођемо до нешто више од пола столећа садашњег времена.” James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Управо смо навели тројицу од главних пионира милеритске историје. Сва тројица су се држала исправног гледишта о „свакдашњој жртви“, и сви су се држали прегледа цркава, печата и труба у оквиру истине коју је Милер био наведен да разуме и изнесе.

„Када дођу људи који би хтели да помере и једну клинку или стуб са темеља који је Бог успоставио својим Светим Духом, нека остарели људи који су били пионири у нашем делу говоре отворено, а нека и они који су мртви такође говоре поновним објављивањем својих чланака у нашим периодичним публикацијама. Саберите зраке божанске светлости које је Бог дао док је водио свој народ корак по корак путем истине. Ова истина ће издржати пробу времена и кушње.“ Manuscript Release, 760, 10.

Дана 11. септембра 2001. године, моћни анђео из осамнаестог поглавља Откривења сишао је и започео дело враћања оних који би прихватили и јели Хлеб који је управо сишао с неба на „старе стазе“ из шестог поглавља Јеремије. Алфа и Омега је имао потребу за онима који су били вољни да се подвизавају како би били међу сто четрдесет и четири хиљаде, да увиде да оно што Га је 11. августа 1840. довело доле с неба није било једноставно испуњење временског пророчанства, већ испуњење временског пророчанства другог Тешко. Њему је било потребно да Његов народ поново открије старе стазе историје у којој је Он подигао храм милерита током четрдесет и шест година, од 1798. до 1844. године.

Та историја била је прекривена отпадом и кривотвореним новчићима и драгуљима. Та историја била је замрачена лажном темељном поруком која је била саграђена на песку, а не на Стени векова. То је било у историји милерита, у историји у којој су, како је Петар

описује, милерити, „који некад не бисте народ, а сада сте народ Божји“, били подигнути и сазидани као „дом духовни, свештенство свето“. Лав из племена Јудина сишао је 11. септембра 2001. године и повео свој народ последњих дана у дело чишћења „храма“ историје подизања милеритског храма. То дело било је предочено пророштвом, које је предсказало да ће Господ подићи човека по имену Јосија (што значи темељ Божји).

Када је Јосија био подигнут у испуњењу пророчанства непослушног пророка, започео је дело поправљања храма који је био у расулу. У делу поправљања и чишћења откривено је „Мојсијево проклетство“, и када је било прочитано пред Јосијом, довело је до Јосијине реформе. Позабавићемо се тим пророчанством у вези са поновним откривањем „седам времена“ након 11. септембра 2001. године.

Започећемо то проучавање у следећем чланку.

„Докле год они који исповедају истину служе Сатони, његова паклена сенка заклањаће им поглед на Бога и небо. Биће као они који су изгубили своју прву љубав. Не могу сагледавати вечне стварности. Оно што је Бог припремио за нас представљено је у Захарији, главе 3 и 4, и 4:12–14: ‘И одговорих опет и рекох му: Шта су те две маслинове гранчице које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? И он одговори и рече ми: Не знаш ли шта је то? А ја рекох: Не, господару мој. Тада рече он: То су два помазаника који стоје пред Господарем све земље.’”

„Господ је пун извора. У Њега нема оскудице у средствима. Због недостатка наше вере, наше земаљскости, наших јефтиних речи, нашег неверовања, које се испољава у нашем говору, тамне сенке се скупљају око нас. Христос се не открива ни у речи ни у карактеру као Онај који је сав љубак и први међу десет хиљада. Када је душа задовољна да се уздиже ка таштини, Дух Господњи може мало да учини за њу. Наш кратковиди вид опажа сенку, али не може да види славу иза ње. Анђели држе четири ветра, представљена као гневни коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи разорење и смрт на своме путу.“

„Зар ћемо спавати на самом прагу вечног света? Зар ћемо бити троти, хладни и мртви? О, кад бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стали на своје ноге и живели. Потребно је да увидимо да је пут узак и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без граница.“ Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.